

BENNY WATERS
&
TRADITIONAL JAZZ STUDIO

Vybral a sestavil Antonín Matzner

stereo

1 15 1966 H

(1) BLOP BLOP. Benny Waters	3'50
(2) CANDY. Mack David – Joan Whitney – Alex Kramer	3'55
(3) MILOVNIK V NEMILOSTI. Pavel Smetáček	5'00
(4) ALBERT'S BLUES (Albertovo Blues). Albert Nicholas	3'50
(5) LADY BE GOOD (Buďte na mne hodná). George Gershwin – Ira Gershwin	4'50
(6) ZIGIN' & ZAGIN'. Benny Waters	4'25
(7) IF I COULD BE WITH YOU (Kdybych mohl být s tebou). James P. Johnson	5'45
(8) BLUEWATERS. Benny Waters	4'05
(9) SWEET GEORGIA BROWN (Sladká Georgie Brownová). Ken Casey – Ben Bernie – Maceo Pinkard	6'30

BENNY WATERS

klarinet, soprán saxofon, altsaxofon, tenorsaxofon a zpěv (v č. 5 a 6)

TRADITIONAL JAZZ STUDIO

(Pavel Smetáček – klarinet, altsaxofon; Svatobor Macák – altsaxofon, tenorsaxofon; Vítězslav Marek – trubka, kytara; Jaroslav Fuksa – trombón; Antonín Bílý – piano; Ivo Pluháček – bendžo; Antonín Lodr – kontrabas; Jiří Jirásek – bicí nástroje) a hosté: Josef Nachtman – barytonsaxofon (1–3, 7), Miroslav Jelínek – trubka (1–2, 7), Vladimír Žižka – bicí nástroje (6, 8)

Umělecký vedoucí PAVEL SMETÁČEK

Hudební režie Antonín Matzner

Zvuková režie Jiří Brabec a Jan Chalupský

Technická spolupráce Karel Hodr a Jiří Rohan

Nahráno 12. – 14. ledna 1976 ve studiu Supraphonu v Praze-Dejvicích

Ke jménu černošského multiinstrumentalisty Benny Waterse (narozeného 1902 v Brightonu, Maryland) se neváže tvorba představující radikální mezníky v jazzovém vývoji. Jeho úctyhodně dlouhá cesta světem jazzu probíhala od umělcových počátků ve filadelfském orchestru Charlieho Millera přes působení v desítkách více i méně důležitých souborů takřka ve vsi nenápadné skromnosti. Jediným Watersovým údělem v jeho dlouholeté kariéře jazzového muzikanta bylo hrát a rozdávat lidem kolem sebe radost a potěšení. Nicméně i on má na svém kontě historicky cenné nahrávky po boku legendárních jazzových bandleaderů, jakými byli Joe King Oliver, Clarence Williams či Fletcher Henderson, které činí jeho osobu v době, kdy tato jména patří bezezbytku minulosti, zvláště přitažlivou. Avšak je zde i další stránka Watersovy hudby, pro níž jsou jeho nahrávky něčím víc než pouhým dokumentem, jak se hrál jazz v době, kdy se teprve klubal ze svých skromných začátků zábavné hudby, vytvářené černošskými samouky pro vlastní potěšení, k jeho dnešní podobě hudebního projevu, zjevně aspirujícího na umělecké ambice. Waters byl jedním z mála černošských hudebníků své generace, jimž se dostalo uceleného hudebního vzdělání na konzervatoři v Bostonu. Společně s chutí absorbovat podněty nově přichozích jazzmenů mladších generací mu jeho vzdělání jednak otevřelo cestu do swingových big bandů proslulých svými vysokými interpretačními nároky (např. do orchestru Jimmieho Lunceforda), jednak mu umož-

nilo později rozšířit svůj projev i o polohy, kterými obohatili jazzový výraz třeba Don Byas či Charlie Parker. Tato okolnost také činí z Watersova setkání se stěžejní čs. revivalistickou skupinou Traditional Jazz Studiem vzrušující hudební zážitek, který se výrazně promítl do stylového posunu, jehož jsme v této míře na nahrávkách Smetáčkovců svědky poprvé. Ve Watersově hře se prolíná široká paleta stylů a podnětů jak je s sebou přinášel vývoj jazzu zhruba od poloviny dvacátých let až po období moderního mainstreamu. Osou, kolem níž se odvíjel jeho hudební projev, je plnokrevný černošský swing, onen druh vášnivého muzicírování, neodmyslitelně spojený s proslavenými tanečními harlemské Lenox Avenue, opěvovanými největším černým básníkem Ameriky Langstonem Hughesem. V tamním, sociálně neutěšeném, ale z hudebního hlediska naopak neobyčejně životodárném prostředí, které pro jazz dvacátých a třicátých let znamenalo totéž, co kdysi na samém úsvitu jazzové historie neworleánská Storyville, vyvinuli černošští muzikanti každodenním hraním svoji svébytnou verzi swingového stylu v podobě tzv. harlem jumpu. Pevné sepětí s bluesovými tradicemi, témata vygradovaná k dynamickému vrcholu z útržkovitých melodických frází s ostře rytmizovanými akcenty a nad tím vším panující intenzivní rytmus, elektrizující ebenové nohy virtuózních tanečniců lindy a jivu – to jsou hlavní znaky hudby Harlemu, jejíž jazyk je Watersovou nejvlastnější mateřštinou. Do tohoto světa nás uvádí hned úvodní skladbou Blop Blop s ra-

zantním klarinetovým sólem a mnohé z této atmosféry prostupuje i jeho interpretace balad Candy a If I Could Be With You, jakož i rozvernou Watersovu písničku s onomatopoickou hříčkou v názvu Zigin' & Zagin', v níž se kromě soprán saxofonového sóla prezentuje též jako zpěvák, vycházející z kabaretiérských tradic černošských entertainerů formátu pověstného Fatse Wallera. V obdobném duchu swingových improvizáčních skupinek je i Gershinovo Lady Be Good (s žertovnou parafrází původního textu skladatelova bratra, v níž interpret skládá svůj hold Praze) s brilantním klarinetovým sólem, ovlivněným gráciízní elegancí melodických linií Bennyho Goodmana. V Albert's Blues se oba sólisté – Pavel Smetáček na klarinet a Waters na tenorsaxofon – vyznávají ze svého obdivu k příteli, neworleánskému veteránovi Albertu Nicholasovi, jehož spolupráce s Traditional Jazz Studiem z období krátce před umělcovou smrtí je zachycena na albu Poslední blues (Supraphon 1 15 1420). Bluewaters je cele příslušně zemitým stylem, v němž se prolínají tradice venkovských blues s inovacemi celé plejády moderních jazzových altsaxofonistů počínaje Parkeřem a konče soulově orientovaným Cannonballem Adderleyem. Závěrečná Sweet Georgia Brown přináší pestrý sled chorusů jednotlivých členů Traditional Jazz Studia, až po kolektivní improvizované finále s dominujícím Watersovým klarinetem.

Antonín Matzner